SVOBODA — **СВОБОДА**
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 104. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 3, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 3-го ЧЕРВНЯ 1993. Ч. 104. РІК С.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ПРОТЕСТУЄ

Київ (УНІАР). — Тут 27-го травня амбасадорові Російської федерації в Україні Смолякову вручено ноту Міністерства Закордонних Справ України у зв'язку з кампанією підняття андріївських прапорів російської фльоти на кораблях об'єднаної Чорноморської фльоти. В ноті сказано, що ці дії є прямим порушенням ялтинських угод і підривають основи можливого домовлення щодо розподілу Чорноморської фльоти і не сприяють створенню військово-морської фльоти України і Росії на базі Чорноморської фльоти.

Українська сторона запропонувала невідкладно провести переговори державних делегацій України і Росії та зустріч президентів двох держав з метою вирішення проблем Чорноморської фльоти.

Міністер оборони України генерал-полковник Костянтин Морозов під час інтерв'ю для газети „Народна Армія" заявив, що перебування в територіяльних водах України кораблів з чужоземними прапорами без згоди України є порушенням міжнародного права. „Ми не можемо продовжувати виплату заробітньої платні для залог цих кораблів, а кораблям залишатися в наших водах", — сказав міністер оборони України. Він запропонував створити комісію для розслідування причин порушення ялтинських домовлень на Чорноморській фльоті.

Президент України Леонід Кравчук, виступаючи в українській телевізії, заявив, що запропонував президентові Росії Борісові Єльцинові зустрітися найближчим часом для вирішення конфлікту на Чорноморській фльоті.

Президент Кравчук підкреслив, що не бачить інших взаємин з Росією, окрім дружніх та партнерських. Єдиним шляхом для налагодження таких взаємин Президент вважає наявність при владі центристсько наставлених політиків, далеких як від радикального націоналізму, так і від шовінізму.

Амбасадор Російської федерації Леонід Смоляков вручив Президентові Кравчукові лист від Б. Єльцина. Президент Росії також висловлює занепокоєння загостренням на Чорноморській фльоті і поділяє думку про необхідність проведення найближчим часом переговорів міністрів закордонних справ обох країн з метою підготовки наступної зустрічі на найвищому рівні.

Українська Національна Асамблея 31-го травня оприлюднила заяву з вимогою усунути з посади міні - стра оборони К. Морозова. „Беручи до уваги те, що генерал-полковник Морозов, будучи на посаді міністра оборони України: несе відповідальність за руйнацію системи військової освіти, в тому числі за ліквідацію найліпших військових ВУЗів (Вищих Учбових Закладів), розбазарювання і втрату їх учбової бази, майна, значної частини унікального устаткування; несе значну частину відповідальности за невдачі на Чорноморській фльоті; несе відповідальність за зраду офіцерів-українців, що в результаті розпаду СССР опинилися за межами України; УНА вважає за необхідне усунути його з посади". Звертаючись до Верховної Ради України, УНА пропонує винести на сесію питання про заміну міністра оборони України і просить Президента Кравчука підтримати цю пропозицію.

40-ЛІТТЯ „РІДНОЇ ШКОЛИ" В КЛІВЛЕНДІ

Клівленд (СМБ). — Серед низки імпрез, запланованих у 40-річчя „Рідної Школи", тут у суботу, 5-го червня, о год. 5-ій по полудні в залі ім. Митрополита А. Шептицького (5720 Стейт ровд у Пармі) проходитиме Ювілейне свято молоді. У програмі: виступи рідношкільного хору (диригент — Ганна Келлер) та сценічні картини із драми Л. Українки „Лісова пісня". Вступ для молоді вільний, для дорослих — 5 дол. В рамках відзначення, від 11-13-го червня, в домівці СУА проходитиме виставка картин київського мистця Віктора Желавського (під проводом організаційного референта Ераста Гафіковича).

Головна імпреза 40-річчя запланована на неділю, 26-го вересня, в залі Свято-Покровського Парафіяльного Осередку. Під знаком відзначення ювілею „Рідної Школи" 27-го листопада проходитиме також випускна рідношкільна забава, гратиме оркестра „Фата Моргана". Святкування влаштовані заходами Ювілейного громадського комітету, голова — д-р Степан Воляник.

ПРЕДСТАВНИКИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ ЗУСТРІЛИСЬ З С.ТАЛБОТТОМ

Вашінгтон. — Пвовідники українсько-американської громади у вівторок, 25-го травня, відбули зустріч з Стробом Талботтом, недавно призначеним амбасадором для узгідження політики відносно країн колишнього СССР. Ціллю зустрічі було поділитися думками та розпочати діялог у важливих питаннях для ЗСА, України і українсько-американської громади.

Представниками української громади були: Уляна Дячук, головний предсідник Українського Народного Союзу та президент Української Американської Координаційної Ради, Аскольд Лозинський, президент Українського Конгресового Комітету Америки, Іван Олексин, головний предсідник Українського Братського Союзу і віцепрезидент УАКР, Орест Бараник, відцепрезидент УККА, Евген Іванців, директор бюра УНС у Вашінгтоні і Тамара Ґалло, керівник бюра УККА у Вашінгтоні.

На зустрічі разом з амбасадором С. Талботтом були також Ерік Еделман і Вілліям Денверс, його співробітники, як також Даглас Креймер, працівник Державного департаменту відповідальний за справи України.

На початку зустрічі амбасадор С. Талботт, який недавно повернувся з Києва, заявив, що Уряд президента Билла Клінтона хоче показати Урядові України своє „багатогранне зацікавлення" і тому не буде займатися виключно справою ядерного роззброєння, але хоче співпрацювати з Україною у різних ділянках і трактувати її, як незалежну і дуже важливу націю. У той самий час амбасадор Талботт сказав, що теперішня Адміністрація не міняє своєї ядерної політики щодо України тому, що „це заперечує найкращим інтересам України, якщо вона залишиться ядерною країною". Крім того він твердив, що „ЗСА ужиють своїх впливів для пропаґування безпеки України, а своїми добрими відносинами з Москвою прямують до того, щоб досягти своїх бажань".

Представники української громади кількакратно старалися підкреслити важливість ґарантій безпеки для України та компенсації за ліквідацію ядерної зброї, ще перед ратифікацією договору Старт-1. У відповідь С. Талботт заявив, що ЗСА ніколи не погодяться на будь-яку правно зобов'язуючу оборонну угоду.

Одначе Е. Едельман сказав, що ЗСА хочуть пропонувати Україні хартію, подібну до тої, що її має Вашінгтон з Москвою з 1992 року про „повне оборонне партнерство", і для прикладу подав Міжнародне військове навчання і вишкіл, програму яка дала можливість військовим старшинам України навчатися з в американських військових школах.

Подібні відповіді отримали представники також і в справі фінансової допомоги, де недвозначно сказано, що найперше допомогу отримає Росія, щоб тим устабілізувати політичну ситуацію. В загальному, з обіцяної суми 4.1 біл. дол., 3.1 біл. дол. припадає на Росію, а решта на інші республіки.

Представники української громади раділи, що розпочато розмови між Урядом, але були дуже розчаровані змістом тієї першої зустрічі. Бо на їхню думку політика Уряду ЗСА відносно України зовсім не змінилася, тільки запропоновано її в іншому опакуванні.

Оцінюють проєкт конституції України

Київ (УНІАР). — Сюди 31-го травня прибула делеґація комісії Ради Европи „Демократія через право". Гостей запрошено для винесення експертної оцінки проєкту нової конституції України. Учасники европейської комісії 1-го червня взяли участь у засіданні групи для вироблення проєкту конституції, внесли конкретні пропозиції щодо механізму влади, відповідности проєкту міжнародним стандартам щодо прав людини та про ролю суду і ґарантії його незалежности. „Проєкт нової конституції відображає правильні напрямки у побудові демократичної держави", — заявив керівник делеґації під час зустрічі з Президентом України Леонідом Кравчуком.

Згідно з рішенням Конституційної комісії проєкт нової конституції буде представлений на розгляд депутатів Верховної Ради до 10-го червня.

В Україну 17-го червня на триденну візиту має прибути генеральний секретар ООН Бутрос Бутрос Ґалі. Також з триденною візитою до Києва 1-го червня прибула парляментарна делеґація Чехії. Її очолив голова Палати депутатів Мілян Гуде.

МИСТЕЦЬКІ ВИСТАВКИ В НЮАРКУ

Нюарк, Н.Дж. — Місцева українська католицька школа св. Івана Хрестителя влаштовує виставку учнівських мистецьких праць, яка відбудеться у неділю, 6-го червня, від 8-ої ранку до 2-ої по полудні в церковній залі. 719 Сендфорд авеню в Нюарку, Н.Дж. Водночас відбудеться виставка-продаж картин, графіки і кераміки з мистецької ґалерії Хризанти Камінської-Гентиш, яка включатиме новий вибір творів Б. Божемського, В. Васічко, Я. Гніздовського, Х. Головчак-Дебаррі, С. Ґеруляк, Л. Ліщинського (намисто), А. Оленської-Петришин та інших.

ПРЕЗИДЕНТ Б. КЛІНТОН ПРИЄДНУЄТЬСЯ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ 60-РІЧЧЯ ГОЛОДУ

Вашінгтон. — Білий Дім проголосив листа президента Билла Клінтона, в якому він заявляє, що приєднується до української громади ЗСА у відзначуванні Дня Пам'яті жертв Великого голоду в Україні.

У своєму листі він цитує „Заповіт" Тараса Шевченка, підкреслюючи, що цей „Заповіт" був продовж 150 років кредом для цілого українського народу. Сьогодні, на його думку, слова „Заповіту" мають інше значення — вони примушують згадати та віддати честь тим, що в минулому потерпіли для добра і волі України.

Ще ніколи, на думку президента Билла Клінтона слова „Заповіту" Великого Кобзаря не мали такого глибокого значення як саме тепер, коли український нарід відзначає 60-річчя Великого голоду, який знищив мільйони населення України. Але Україна перетривала і голод, і війни та сьогодні є вільною і незалежною державою.

Президент ЗСА запевняє українську спільноту, що він є готовий обстоювати людські права і зміцнення демократії в українській державі.

„Треба дати Україні запевнення її суверенітету"

Джерзі Ситі, Н.Дж. — В щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 1-го червня появилася стаття пера Бруса Дж. Блера, працівника Дослідницького інституту Брукінгс, на тему актуальної проблеми — усунення з терену України 2,000 нуклеарних боєголовок, а з тим ратифікування договорів Старт-1 і Старт-2.

На думку автора натиск ЗСА і Росії щоб Україна позбулася нуклеарної зброї найпізніше до двох років, коли це мало проходити у сімох роках, тільки розбуджує в українському Уряді як і у настроях цілого народу сильне бажання затримати у себе нуклеарну зброю, як ґарантію своєї суверенности. Б. Блер уважає, що поспіх Уряду ЗСА і російський імперіялізм ніяк не є корисні для розв'язання цієї справи.

Щоб її позитивно закінчити, він суґерує, щоб і ЗСА, і Росія перестали натискати на Україну передати всю нуклеарну зброю фактично в руки Росії. Зате усі три ці держави повинні одночасно зняти боєголовки з ракет, у відповідному договорі їх усіх. Коли це відбудеться під рівним наглядом усіх трьох зацікавлених держав це, на думку автора, зміцнить престиж України як самостійної держави, а рівночасно дасть їй також фінансову користь тому, що ЗСА обіцяли заплатити 8 біл. дол. за уран, що находиться в арсеналах Росії, а в тому є частина урану України.

„Треба дати Україні запевнення її суверенітету", — пише на закінчення цієї статті Б. Блер — „а тоді вона буде готова до роззброєння".

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ СЕРБІЇ Слободан Мілошевіч відвідав місто Охрид на півдні Македонії, де зустрівся з президентом цієї республіки Кіро Ґліґоровим. Місцева радіостанція повідомила, що Мілошевіч і Ґліґоров обговорили можливість визнання незалежности Македонії Грецією і Югославією. Раніше обі країни відмовлялися від цього. Подробиці зустрічі не знайшли віддзеркалення в урядовій заяві, яку розповсюдив протокольний відділ при канцелярії президента Сербії С. Мілошевіча. Відомо лише, що „переговори були зосереджені на політичній ситуації в реґіоні" ,а „теми розмов стосувалися стабільности в реґіоні".

У ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОМУ порті Пенемюнде, розташованому на Балтійському острові Узедом, триває акція протесту проти плянів уряду Німеччини продати Індонезії 39 кораблів колишніх військово-морських сил Східньої Німеччини. В акції беруть участь активісти організацій, що виступають на захист прав людини, а також численні групи борців за мир з різних районів Німеччини. Протестуючі зайняли порт і ряд кораблів, призначених для відправлення в Індонезію. Міністерство оборони Німеччини відмовилося провадити переговори з учасниками акції.

ЗОЛОТИЙ ЗАПАС РОСІЇ становить нині коло 300 тонн золота. Про це повідомив на пресовій конференції голова Комітету Російської Федерації дорогоцінних металів і дорогоцінних каменів Євгеній Бичков. Торік в Росії було видобуто 146 тонн золота, що є на 7 відс. менше, ніж у 1991 році. На світовому ринку у 1992 році було продано 98 тонн російського золота. Як заявив Є. Бичков, уряд Росії „поміркована і обдумано" ставиться до справи про обсяг продажу золота за кордоном і „навряд чи буде його збільшувати".

СПРАВЖНЬОЮ БІЙКОЮ закінчилася дискусія в румунському парляменті з приводу необхідности створення спеціяльної комісії, яка займалася б розслідуванням фактів корупції у високих керівних колах Румунії. Із-за піднятого скандалу справа про створення комісії в боротьбі з корупцією була відкладена. „Якщо парляментарії дійшли до бійки, то тепер зрозуміло, що в Румунії одними промовами з корупцією покінчити не можна", — сказав місцевий журналіст, який був присутній у залі засідань парляменту.

ЧЕЛЯБІНСЬКИЙ ХЕМІЧНИЙ комбінат „Маяк" виготовив на замовлення американських спеціялістів і відправив у ЗСА перший ізотопний матеріял — плютоній-238. Почав здійснюватися розрахований на п'ять років контракт між Департаментом енергетики ЗСА і підприємством російської атомної промисловости. Американці, які побували у Челябінську на хемічному комбінаті, вирішили, що при здійсненні їх національної програми дослідження космосу значно вигідніше використовувати російський радіоізотоп. Він значно вищої якости, ніж американський, в ньому вищий вміст плютонію-238, що дає більшу користь у вазі і розмірах космічних апаратів.

ПРЕЗИДЕНТ ЮҐОСЛАВІЇ УСУНЕНИЙ ВІД ВЛАДИ

Београд, Югославія. — Обі палати юґославського парляменту висловили недовір'я президентові Соціялістичної Республіки Югославії Добриці Чосічові. Після довгої дискусії з приводу дій і заяв Д. Чосіча в останні дні переважна більшість депутатів констатувала, що президент перевищив свої повноваження, порушив конституцію і у зв'язку з цим повинен бути усунений від влади.

Радикали знайшли формальний привід для резиґнації, обвинувативши президента в тому, що він торік зволікав з призначенням прем'єр-міністра і складу Верховного суду.

Справа про довір'я до президента була внесена першою у порядок денний засідання парляменту досить несподівано. На її обговоренні вже три місяці настоювала опозиційна сербська Радикальна партія, закидаючи Чосічеві помилки, безпринципність, перевищення своїх повноважень ще за часів попереднього голови уряду Югославії Мілана Паніча. Однак правляча Соціялістична партія Сербії весь час відкладала розгляд справи. На останньому засіданні соціялісти несподівано підтримали радикалів і висунули ряд додаткових обвинувачень на адресу президента.

Приблизно дві треті депутатів з двох палат проголосували за усунення президента. Згідно з конституцією Соціялістичної Республіки Югославії, обов'язки президента до нових виборів буде виконувати голова Віча (палати) республіки югославського парляменту Мілош Радуловіч.

Проголошено День Української Спадщини

Трентон, Н.Дж. — Губернатор Ню Джерзі Джеймс Флоріо підписав проклямацію про проголошення 19-го червня Днем Фестивалю Української Спадщини в Ню Джерзі. На фото вгорі: Оксана Кордуба, голова цьогорічного Фестивального комітету приймає проклямацію від губернатора Дж. Флоріо під час церемонії в Стейтовому будинку. Фестиваль відбудеться в суботу, 19-го червня, в Ґарден Стейат Артс Центрі в Голмдел, Н.Дж.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ І ПОЛІТИЧНИЙ діяч ЗСА, автор наукових праць з проблем СССР та країн Східньої Европи Збігнєв Бжезінскі перебуває на відвідинах у Києві. У Міністерстві Закордонних Справ України відбулася зустріч З. Бжезінского зі заступником міністра Миколою Макаревичем. Гостя поінформовано про міжнародні стосунки та про сучасний стан економіки. Опісля З. Бжезінскі зустрівся з Президентом України Леонідом Кравчуком.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ центральною особою у боротьбі за економічний плян президента Билла Клінтона серед членів Палати Репрезентантів виявився секретар скарбу Ллойд Бентсен, колишній демократичний сенатор з Тексасу. Він ужив всякі можливі засоби, щоб переконати своїх демократичних колеґ підтримати плян Президента і як виявилося його заходи були успішними. Тепер на думку аналітиків його чекає куди важче завдання переконати своїх колишніх колеґ сенаторів, щоб і вони підтримали президентський плян.

КЕРІВНИКИ ФЕДЕРАЛЬНОЇ ради валютних резерв заявили, що вони зроблять все що потрібно для втримання інфляції до нижче 4 відсотків. Така настанова може поставити їх в конфлікт з Білим Домом, який намагається прискорити економічний ріст в країні. Це може довести до того, що Федеральна рада валютних резерв піднесе відсотки на короткотермінові позички до двох місяців, якщо інфляція дальше зростатиме. Білий Дім, який уважає, що зменшення відсотків допомагає відродженню економіки, може їхню акцію схарактеризувати як майже державну зраду.

ОФІЦІЙНІ УРЯДОВІ ЧИННИКИ твердять, що президент Билл Клінтон поважно застановляється над новим податком для шпиталів, щоб в цей спосіб фінансувати медичну опіку для тих, які тепер не мають жодного забезпечення. На їхню думку це питання буде поставлено на зустрічі Президента з його дорадниками для справ охорони здоров'я ще цього тижня, коли будуть розглядати досі накреслені пляни запоруки медичної опіки для всіх американців. Вони також уважають, що пляни охорони здоров'я, які пропонує Президент, вийдуть на користь шпиталям, бо всі будуть мати забезпечення, в результаті чого лікарням будуть платити за всю опіку над пацієнтами.

І. Куровицька обрана головою Крайової ради жінок в ЗСА

Ню Йорк (О. Кузьмович). — Крайова рада жінок в ЗСА, найстарша жіноча організація на тому терені, має своє вироблене ім'я від часу постання у 1888 році і об'єднує 37 різних жіночих організацій із біля 18 мільйонами членів. Це неабияка сила і тому з великою радістю вітаємо саме обрану голову цієї організації, якою вперше є українка, відома добре в українській громаді пластова і громадська активістка Ірина Куровицька.

Новообрана голова Крайової ради жінок ЗСА І. Куровицька промовляє на бенкеті. Праворуч уступаюча голова А. Паолоцці. Зліва — нагороджені жінки року.

З цікавістю слухаємо її розповіді про цей неабиякий успіх, так для неї, як і для українського зорганізованого жіноцтва в Союзі Українок Америки, яке вона вже від довшого часу репрезентувала саме в Крайовій раді жінок. Ця рада є членом Міжнародної ради жінок, що має дорадчий голос в Організації Об'єднаних Націй і відограє там важливу ролю, передусім у різних гуманітарних акціях, зокрема тих, які торкаються долі жінок і дітей. Через участь у міжнародній раді широкого діяпазону жінок різних національностей — і діяльність є широка, а зустріч і виміна думок помагають у пізнанні проблем поодиноких національностей, як і окремішности їх у всіх ділянках.

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Дипломатична служба України

Призначувати дипломатичних представників до столиць країн, які визнали державність України — страшенно трудна справа для Президента Леоніда Кравчука і міністра закордонних справ Анатолія Зленка. Бо однією із найважчих проблем України є проблема людей, — проблема чесних і льояльних до державної влади осіб, здатних до внутрішнього державно-адміністраційного апарату та до дипломатичного корпусу. Ми не маємо докладних даних — куди й кого призначено і не виключаємо, що деякий вибір був правильний. Але маємо враження, що деякі амбасадори України („посол" — це термінологія наших земляків в Україні, ми воліли би західній термін „амбасадор") — маємо враження, що деякі амбасадори дотепер не усвідомили, яка насправді їхня місія. Дехто з амбасадорів України відвідує майже виключно тільки українські імпрези, а не тієї країни, де він репрезентує Україну, відвідує українські громади й виголошує там патріотичні промови на невисокому рівні, а запрошуваний на чужинецький форум — „не має часу", чи „перешкоджений" іти туди. Зберігає зв'язок з українською громадою у даній чужій країні, але не нав'язує зв'язків з пресою у столиці даної чужої країни, не розуміє, що таке публічні зв'язки. Це честь і приємно українським громадам гостювати у себе амбасадора України, але воно не приносить ніякої користи українській державі. Ми чули, що амбасадора України запрошували на головного промовця на одній чужинецькій імпрезі, замість втішатися такою нагодою і використати її для поширення своїх знайомств з чужинцями, замість використати нагоду для правдивої інформації про Україну і її актуальну проблематику — амбасадор відмовився.

Члени дипломатичного корпусу — може не всі — не усвідомили, що їхня місія не тільки репрезентувати Україну на офіційних нарадах, а знайомитися і в товариських зустрічах ширити добре ім'я України. Розуміємо, що перешкодою тут є скромні фонди, що ними розпоряджають амбасади, але уладжування періодичних пресових конференцій із скромними напитками й закускою для чужинецьких журналістів — може вміщалось би у межах бюджету амбасади і знайшло б зрозуміння у зверхньої влади в Києві.

Це не є критичні зауваги без речевих основ. Знаємо, що персонал кожної амбасади України надзвичайно малий. Але й ті одиниці, які там працюють, повинні мати амбіцію познайомитися з історією тієї чужої країни та збагнути докладні дані про даний державний провід, про членів Уряду і Конґресу. Не знаючи цього прислана з України людина не може почуватися свобідною. Якось недавно відбулася у Києві конференція існуючих у чужинецькому світі амбасадорів. Сказано там мінімально про сутні, а не формальні, осяги дипломатичної служби. Те саме з виступами деяких амбасадорів на українських імпрезах: замість інформувати українську громаду про факти діяльности, про успіхи й невдачі, учасники такої зустрічі вислухують промови, які не мають нічого спільного з дипломатичною діяльністю, — дипломати України призначені для праці на чужинецькому форумі, а не на форумі української діяспори.

Ці рядки не писані як критика — для критики, а бажання причинитися до покращання справи. Завданням демократичної преси у західньому світі є інформувати, аналізувати і коментувати важливі актуальні події під кутом добра батьківщини. Великий жаль, що цього не розуміє багата числом і дуже бідна конструктивним змістом преса в Україні. Це зрозуміло, що деякі українські дипломати не знали і не розуміли духу і вимог західнього світу. Хай не ображуються, а призадумаються над сказаним тут — з прихильности, щоб поводитися краще для добра України. Титул амбасадора не є свідоцтвом непомильности. Змінити спосіб свого урядування і поведінки — це тільки доказ розуму. А в політиці і дипломатії рішає розум.

ДО ОДЕСИ З КАНАДИ І ЗСА прибула з доброчинною місією делегація Асоціяції християн-медиків. Вони привезли з собою ліки, медичну білизну одноразового використання, хірургічні інструменти та інвалідні крісла. У місцевих лікарнях гості братимуть участь в щоденних обходах і допомагатимуть в операціях.

Микола Бараболяк

ПРИЧИНИ ДО ПЕСИМІЗМУ НЕМА

Зійде мова на Україну і чуєш тільки нарікання, жалі, побоювання, оскаржування, нічого позитивного, радісного, усе песимізм. Інакше воно бувало тому два роки, навіть рік. А на ділі в Україні не погіршилося. Що змінилося, то наші настанови. Чому?

А тому, що підо впливом деяких наших збройолюбних кіл нашій громаді накинено було вірування, що нам прийдеться йти на кривавий бій із Москвою; що ми цей двобій чудесно виграємо, виметемо всіх московських зайдів із наших земель, і „прийде час і ти огнистим видом засядеш у народів вольних колі". Очевидно вся влада тим, які йшли у бій... А прийшло розчарування: до рукопашної розправи не прийшло. Україна впала нам під ноги як зрілий овоч, тільки проблема: вона не така, якою ми собі її виміряли.

Ми жили концептами „боротьби" за державу, а не будівництва держави. Боротьба, і то збройна, іноді неминуча і конечна, але нормально державу вибудовується не роками, а сторіччями. А ми, на жаль, не то що такого процесу не перейшли, але навіть сам такий концепт нам далекий. Маси держав не будують. Це діло еліт. Европейські первовзори — Англія, Франція, царська Росія — це твори февдальних еліт; Німеччина, Італія — духових і февдальних. Твориво нової російської імперії під назвою СССР — це був нагальний, брутальний процес державотворення, досі нечуваний. Державнобудуючу еліту тут вирощено на скору руку під назвою премудрої, всеобіймаючої Комуністичної партії. Без еліти і тут не обійшлося.

Коли дивитись не на державотворчість з тієї точки зору, то історично найбільш реальними заходами до мети була політика гетьмана Скоропадського. Він второпав вагу еліти при будові держави і тому намагався упрягти у це будівництво наявну в Україні, хоч чужу переважно, еліту. Це були тоді заходи у параметрах „Realpolitik". А тільки таку політику можна звати політикою, враховуючи критерії і вимоги державо-творення при кінці цього XX сторіччя.

Французи поставши проти „ancient" режиму, відрубали своєму монархові, творцеві Франції-держави, голову. Трохи вірної йому еліти знищили теж, але залишилося її досить, щоб Бонапарте міг продовжувати прославлювання Франції. Англійська еліта донині покланяється королевій як символові, хоч припудрованої демократією, та все ж по суті елітарної провідницької верстви, якої так сильним видимим символом є теж палата льордів.

У Росії прийшло врешті в 1989—90 р. теж до революції, коли виявилось уже аж надто яскраво, що партократична система нікудишня. Але навіть коли б був дочекався того моменту сам Сталін, то не постигла б була його, мабуть, доля Люї XVI. Горбачов, усе ж наслідник великих московських сатрапів і якне-як продовжувач системи, вийшов майже як спаситель світу. І хоч живими нині злочинці за злочини проти людства і в Росії і в Україні, волос їм із голови не впаде. Єльцин переговорює з ними у Конґресі депутатів, бо врешті хто нині при владі у Кремлі, як не ті, що як він сам, змінили дещо віхи. Щиро, чи нещиро.

Одідичила Росія стару еліту, мусимо погодитись із існуванням такої ж в Україні. Коли б воно збулось було так, як це ми мріяли й уявляли собі і ми відвоювали були збройно Україну, то партократську еліту, коли б завчасу не вивтікала, постигла б, мабуть, доля французької аристократії після упадку Бастилії, чи російського й українського панства в 1917 р. і пізніше. До того не дійшло. Нині партократи при владі на місцях і в Росії і Україні, і Єльцин, і Кравчук з ними мусить рахуватися. Вони на своїх давніх постах закріплені, головно в індустрії. Президент України мусив заступити Пинзеника на пості міністра економіки, бо треба, щоб постанови Уряду виконувались на місцях, а з Пинзеником, як міністром, це не було так просто. Нам треба погодитись із думкою, що Україна не може бути наразі такою, якою собі ми її вимріяли в Галичині, а такою, якою в даних умовах вона бути може. А про те рішає таки наявна провідна верства. Проживаючи в Америці, ми бачимо, що тут не все діється так як могло і повинно б бути. Провідники ні в Конгресі, ні в Білому Домі, не такі, яких би нині державі треба. Президент Клінтон намагається прикоротити впливи „лаббі" на ходи американської політики, і внутрішньої і зовнішньої, та був би він нині президентом ЗСА, коли б його не винесло було загальновідоме, потужне лаббі?

Впливи партократії в Україні вкорінені дуже, дуже глибоко. Дехто вірить, що коли б нові вибори до Верховної Ради, то інстинкт народу переміг би і в Парляменті України найшлись би більш патріотичні елементи. Може частинно. Але більшість із них повернеться до Києва. Заглибоко вони вкорінені. Така дійсність. Для них боротьба за впливи — це боротьба за існування.

Держави будуються й ут-

(Закінчення на стор. 4)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Тернистий шлях котячої долі

Прапредком нашого домашнього кота (felis domesticus) був північноафриканський дикий кіт (felis libicus), освоєний у доісторичних часах єгиптянами. Домашній кіт, відомий під багатьма породами, з яких найбільш популярні є сіямські коти, перські коти, абісинські коти, анґори, теббі та манкси. Вони різняться між собою довжиною, укладом та кольором шерсти, довжиною вух чи відсутністю хвоста (манкси).

Звичайно, коти мають серед людей своїх друзів та своїх ворогів. Наприклад, Юлій Цезар не любив котів, але пропадав за ними французький імператор Наполеон, Вольтер глузував з них, а навпаки, Гемінґвей їх обожнював.

У казках Ляфонтена кіт становив символ зради, брехні та жорстокости. Колишній американський президент Ейбрегем Лінкольн мав своїх трьох улюблених котів, з якими практично не розставався. Але в загальному, коти, що їх доля зв'язала з людиною, мали свої роки слави й драми. Найкраще, може за всі часи, жилося їм в Єгипті, країні вужів і щурів, яких коти совісно виловлювали. Тому вони жили в Єгипті у відносно великій пошані, про що свідчать рисунки котів, які можна зустрінути в багатьох єгипетських пірамідах.

В часи панування єгипетських фараонів, з XX династії (1,200 років перед Хр.), коти у винагороду за суцільне винищування вужів та щурів були піднесені до „ранґи" святих звірят, а в часі панування фараонів, з XXII династії (950 р. перед Хр.) — до божественної „ранґи", себто були почитувані як святість. А згодом пішло так далеко, що будовано для котів окремі святині, в яких приносили їм жертви. Мало того, в останніх роках XXII династії коти були проголошені опікунами святинь, замість менш покірливих левиць. Врешті дійшло до того, що жреці богині любови Пахти укладали свої ворожби з голів святих котів, а важливіші передбачення — з їх м'явкотіння.

З Єгипту коти розійшлися по всіх материках світу, а найбільшу пошану вони здобули в Японії, де коти вважалися опікунами святині Ґо-Ко-Куї в Токіо, а кіт Манекі-Неко став в Японії патроном щастя і добробуту. Його символізував кіт з піднесеною правою лапою.

В Европі, ще у середньовіччі дуже рідко можна було зустрінути кота. Але з бігом часу він став домашнім звірятком і жилося йому доволі добре.

Але нежданo прийшли на котів погані часи, які почалися з поширенням католицької віри, коли більшість священиків відмовила котові права свійськости, себто права домашнього звіряти, на тій підставі, що кота, мовляв, не було у славетній арці Ноя.

У висліді, кота зачислено до диявольського створіння, яке бачить вночі, ходить власними стежками і тому дуже важко з ним нав'язати дружбу та відгадати його задуми й пляни.

Але найважча доля постигла чорних котів. Люди почали їх загально вважати спільниками чарівниць та нерідко звинувачувати у чарах та нечистій силі. Тому не слід дивуватися, що коти часто-густо разом зі своїми власницями згоряли на інквізиторських вогнищах. Але останню краплину оливи до протикотячого вогню долив у XIII сторіччі Папа Григорій IX проголошенням своєї булли, в якій „розкрив" детально всі злочинні дії чорних котів. А в 1344 році знайдено навіть в місті Мец успішний „лік" для захисту перед пошесною недугою св. Віта, у виді варварського спалювання 13 чорних котів, замкнутих у залізних клітках. Той спосіб боротьби з недугою св. Віта тривав, на жаль, до 1773 р. Мало того, день св. Івана був впродовж багатьох сторіч традиційним днем „погрому" котів у найбільш цивілізованій столиці світу — Парижі.

В 1471 році спалено перший раз у присутності французького короля Людовика XI два тузини котів. Горіли теж коти за панування Генриха IV та Людовика XIII. У Бельгії котів не спалюють, але скидають масово з високих веж.

Порятунок котам принесли щойно щурі, носії пошесних недуг, що появилися раптом знову в Европі та змусили людей глянути справедливо в очі котам і змінити до них докорінно свою настанову. І тому незважаючи на клятьбу, що на них кинув колись Папа Інокентій VIII, деяку кількість цих „диявольських" створінь тримають ще й досі в монастирях, а понад 200 живе в Римі, на „Форум Романум" під опікою та, до речі, на повному утриманні італійської держави.

Нині майже в кожній хаті коти знайшли не тільки теплий притулок, але й щиру опіку та любов, головно серед старших віком жінок, які з ними розмовляють, а по їх відході з цього світу ставлять їм пам'ятники на котячих цвинтарях, а по своїй смерті часто-густо залишають у своїх завіщаннях більші суми грошей, на потреби товариств „Опіки над звірятами".

М. Л. Цибульський,
(ФКУ)

НОВЕ ВИДАННЯ ПРО НАРОДНЕ ГОСПОДАРСТВО УКРАЇНИ

Нове видання Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) п. з. „Українська економіка: здобутки, проблеми, завдання" (Кеймбридж 1992, 436 стор.) є збіркою доповідей виголошених на четвертій міжнародній конференції у Гарвардському університеті на тему народного господарства України. Книжку приготовив до друку і написав до неї вступ проф. Іван Коропецький з Темпел університету, головний організатор конференції і редактор трьох томів праць з попередніх конференцій.

Майже від першого року свого існування УНІГУ влаштовує дослідження народного господарства України, в рамках яких щоп'ять років відбуваються у Гарварді міжнародні конференції. Їхньою метою було протиставитись тенденції переважаючій донедавна в західній науці, яка зосереджувалась на Совєтському Союзі, іґноруючи економічну специфічність окремих республік. Перша гарвардська конференція 1975 року розглянула тодішній економічний стан України. Наступна, 1981 року, зосередилася на розвитку економіки. Третя конференція, 1985 року, зайнялася історією народного господарства на території України до вибуху Першої світової війни. Четверта конференція, що відбулася у 1990 році, досліджувала українське народне господарство в останньому десятилітті великих змін. Вона притягнула учасників з академічних центрів Канади, Англії, України і Америки. Конференцію зорганізовано завдяки жертвенності добродіїв Фонду Катедр Українознавства і субвенції з діючого в Гарварді Фонду родини Олександра Воскобійника. Її спільно влаштували УНІГУ, Фонд Михайла і Дарії Ковальських з Канадського Інституту Студій Українознавства в Едмонтонському університеті та Відділ Економіки Темпел університету у Філядельфії.

Дев'ятнадцять праць у новому виданні поміщені в п'ятьох розділах. Чотири із них закінчуються дискусією зі загальними висновками. Після вступу іде огляд людських і матеріяльних ресурсів України: робітництва і сировини, особливо пальної. У третій частині п. з. „Досягнення" проаналізовано національний дохід республіки з двох основних джерел: промисловости та сільського господарства. В наступному розділі п. з. „Добробут" автори зосереджуються над життєвим рівнем населення на базі доходів і споживання. Ця частина закінчується оглядом критичного стану природного середовища в Україні. Останній розділ книжки сконцентровано на зовнішній торгівлі республіки з розподілом доходу поміж іншими республіками Союзу. Аналізу проблем українського народного господарства супроводять карти та статистичні інформації зібрані в 79-ти діяграмах і таблицях.

Аналізуючи висновки авторів доповідей, проф. І. Коропецький стверджує, що в згаданому десятилітті продуктивність Совєтського Союзу була середньою. Ріст народного доходу рахувався третім з кінця поміж 15-ти республіками: ріст за рахунок промисловости був п'ятим з кінця, а в сільському господарстві таки найнижчий в Союзі. Щодо національного доходу і споживання на особу, Україна знаходилась у середині поміж усіми республіками. До речі найнижчий в Союзі природний приріст населення України значно затемнив зниження показників господарського росту країни.

Час, який проминув між конференцією і появою збірки доповідей приніс епохальні зміни в політичній і економічній ситуації України. Як незалежна держава і член Співдружности Незалежних Держав (СНД) вона знайшлася у новій структурній обстановці, яка зумовлятиме нову добу економічного розвитку. Підкреслюючи експлуатаційний характер господарських стосунків між Україною і рештою колишнього Союзу, нове гарвардське видання подає аналізу останнього десятиліття совєтської гегемонії в країні. Треба сподіватися, що наступна конференція займеться переходом України до нового економічного ладу в новій політичній ситуації.

Згадане видання УНІГУ появилось завдяки щедрим даткам Івана Папаса і Ольги Ґулей Папас — визначних меценатів Фонду Катедр Українознавства. Книжку „Українська Економіка: здобутки, проблеми, завдання", можна набути в Ukrainian Studies Fund, Harvard University, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138. Ціна примірника, включно з пересилкою, в твердій обкладинці — 27 дол, в м'якій — 17 дол.

П. Харидчак

Д-Р В. БЛАВАЦЬКИЙ — ОБОРОНЕЦЬ ЛЕМКІВЩИНИ

I

У 1994 році мине 50 років від часу, коли не стало між живими заслуженого для Лемківщини на усіх ділянках життя д-ра Василя Блавацького, сина підльвівського села Сторонятина. Він, мов біблійний єрихонський трубач, — будив прибиту довголітньою неволею вітку українського народу, висунену найдалі на Захід — Лемківщину.

Лемківщина видала багато визначних осіб, а між ними трьох митрополитів Української Церкви та першого професійного композитора Західньої України, а заразом композитора нашого національного гимну, о. Михайла Вербицького, народженого 1815 року в Улючі над Сяном.

Покійний д-р Василь Блавацький, не був уродженцем княжої надсянської округи, але прибувши на цю землю як український професіоналіст — правник, від перших днів почав орати твердий і запущений переліг, щоб засівати зерно правди.

Василь Блавацький прийшов на світ 16-го лютого 1889 року у Сторонятині біля Львова. До гімназії ходив у Львові, там покінчив і юридичні студії. Першу світову війну перебув як старшина коломийського полку крайової оборони на італійському фронті. Перед розпадом Австрії вернувся із своїм полком до Коломиї і, після його переорганізування, з початком листопада 1918 року прибув до Львова, щоб служити українській державі. Він зайняв боєвий відтинок кадетської школи. Згодом був військовим комендантом Чорткова. З УГА перейшов за Збруч, де захворів, як і багато інших на плямистий тиф, а коли виздоровів став шефом законодатного відділу міністерства юстиції УНР. Ще два рази опісля захворів був на тиф у Кам'янці-Подільському, а опісля переїхав до Галичини, де, після відбуття адвокатської практики, в 1923 році, відкрив адвокатську канцелярію в Сяноці.

Сянік, давнє княже місто, що пам'ятає часи Святополка Ізяславича, Володимира Мономаха, колишній осідок Юрія Тройденовича, опісля Детькова волость, особливо дорога тому перєємникові княжої влади, що за погасаючу гальцьку державність боровся до останку за її врятування. За польської окупації Сянік важко змагався за втримання свого національного обличчя. Ще в 1553 році посадник Сянока і всі міські лавники були українцями. Церковні братства проіснували до половини XVII століття. Ще під кінець минулого століття уважалися українськими старі міщанські роди: Пашкевичів, Гостинських, Слушкевичів, Гондиловських, Лукасевичів, Мартиновичів та багато інших. Більше як 30 років, до 1896 року, посадником міста був д-р Кирило Ладижинський, по ньому Айталь Вітошинський, після чого управа міста перейшла в польські руки. У 1902—1908 роках почалася відома акція ксьондза Ґромницького в напрямі латинізації і польонізації Сянока і околиці. Сяніцький повіт, який в 1900 році виказував 52 відсотки українського населення, в 1930 році нараховував вже тільки 48 відсотків.

В кінці XIX та на початку XX століття подавляюча більшість нашого духовенства була русофільського духа.

У такому середовищі прийшлося працювати д-рові Василеві Блавацькому. В самому Сяноці була добре поставлена церковна справа, заслуги в тому мали два останні пaрохи Сянока, які совісно сповняли свої душпастирські обов'язки, а це о. Василь Чимарник і крилошанин перемиської капітули, радник міста Сянока — пропресв. о. Омелян Константинович. Знаючи стан терену, д-р Василь Блавацький почав свою громадську працю від організації хорів, найперше в Сяноці, а пізніше в головніших місцевостях повіту. Українська пісня була найвідповіднішою мовою, якою можна було в тій дійсності успішно промовляти до окруження, не викликуючи зразу опору, ні зайвих конфліктів. Церковні Богослуження почали щораз більше стягати вірних до сяніцької церкви, постійні концерти, влаштовувані д-ром В. Блавацьким, розбуджували приспані почування, незамітно промощуючи дорогу до національного усвідомлення. На цій підбудові він почав розгортати правильну культурно-освітню, господарську, а далі політичну працю. Відновив філію „Просвіти", прийняв постійного урядовця для неї, якого через недостачу потрібних фондів довший час утримував своїм коштом. Сяніцька філія „Просвіти" була одною з перших, що отримала належну організаційну форму. Просвітянський організатор став правильно відвідувати лемківські села, куди згодом почали заглядати і український часопис і українська книжка. Жителі далеких лемківських осель збирались у філії „Просвіти", яка приміщувалась в канцелярії д-ра В. Блавацького. Вони ставали піонерами українських читалень у своїх місцевостях. В. Блавацький, як голова філії, сходив і з'їздив особисто не тільки цілу Сяніччину, але і сусідні повіти, які багато завдячували йому своє національне усвідомлення. Для фінансування цієї праці виєднував згодом допомоги від заморських еміґрантів з Лемківщини.

У 1926 році д-р Блавацький дав почин заснуванню в Сяноці Лемківського Союзу Кооператив — центру для розбудови кооперації на Лемківщині, якого став директором, а опісля головою Надзірної Ради. Цій справі, а зокрема праці кооперативного організатора він пособляв не тільки своїм трудом, поїздками по селах, але й своїми матеріяльними засобами до часу, поки фінансову сторінку наладнав Ревізійний Союз Українських Кооператив у Львові.

Закінчення буде.

Я. КУЛИНИЧ І ЙОГО „УКРАЇНА В ОГНІ"

З усіх видів мистецтва найменш відома кінематографія. Коли взагалі розвиток культури залежний від політичних обставин, то в найбільшій мірі залежна кінематографія, яка своєю українською тематикою була нестравна, недопускальна для ворожих режимів, наставлених на національну асиміляцію українців брутальними методами в Росії, легшими, але бездонно глупими у Польщі. Піонером української кінематографії був у 20-их роках нашого сторіччя Олександер Довженко. Ми чули про нього у Львові в часі між двома війнами, чули, що він був у Парижі, але нічого ближче про нього і його творчість не знали тут, в Америці.

Піонерами кінематографії були маестро Василь Авраменко, Богдан Солук, інж. Юрій Тамарський, колишній старшина УНР, який прибув до Ню Йорку з Бразилії, Володимир Васік з Канади, Славко Новицький та інші. Але в найпершому ряді стоїть Ярослав Кулинич. Це дуже цікава людина, яка мала у своєму — тепер 66-літньому — житті цікаві, ба навіть авантюрницькі пригоди.

В 1975 році в Йонкерсі, Н.Й., створено Українське Фільмове Товариство Америки, яке очолив Ярослав Моцюк — власник великої фільмової ляборторії в Ню Йорку. До цього товариства увійшли Славко Новицький, Ярослав Кулинич та інші.

Народжений у Західній Україні, ходив до гімназії та торговельної школи. Не припинив науки у Німеччині: студіював у високій українській економічній школі в Мюнхені. У вільний від викладів час він працював у кіностудії УФА за так званого таборового періоду.

Вже змолоду „тягло" його до фотографії і кінематографії, вперше познайомився з технікою кінематографії під час Другої світової війни. При кінці 1944 року німці вивезли його на роботи до Німеччини. Але дивним збігом обставин попав до студії найбільшої кінематографічної компанії.

Коли він приходить на наші доповіді, сходини і з'їзди та робить світлини, ніхто не подумає, що це творчий дух, безпартійний глибокий патріот і неспокійний дух, якого тягне до чужих далеких країн і до далеких подій, що їх варто увіковічнити у світлинах і фільмах.

Жив 10 років в Австралії з дружиною Наталкою з дому Баб'як, там прийшов у 1958 році на світ перший з двох синів Зенон Олег.

Кожний еміґрант, припливаючи до Австралії, був зобов'язаний підписати дворічний контракт і мусів працювати, куди його призначить держава. Його призначили працювати в кухні у таборі Бадґурст недалеко Сіднею. Коли дружина з батьком Григорієм Баб'яком і сестрою Ярославою приїхали до Перту (західня Австралія), він переїхав до них в Перт. Там працював кухарем понад три місяці в дуже тяжких умовах. Кинувши працю, перейшов до фабрики цегли і дахівки. Це була найтяжча праця в його житті, там мав випадок — розбив голову і відвезли до шпиталю. Дістав іншу працю на будові особових вагонів, дали мітлу і замітав вагони до закінчення дворічного контракту. Відкрив крамницю з тканинами на вбрання, прийняв на роботу кравців, які шили убрання для людей.

Продавши своє підприємство одному зі своїх робітників Маркові Петентому, 1953 року з родиною переїхав до південної Австралії, Аделяїда. Там купив приміщення і відкрив ресторан під назвою „Дніпро", а увечорі вчився в університеті на відділі кінематографії. Придбав професійну апаратуру для знімання короткометражних фільмів. Перший фільм був зроблений про австралійських аборигенів під назвою „Українська експедиція серед диких племен Австралії". Другим став фільм „Українське життя в Австралії". У 1958 році Ярослав Кулинич з Петром Кардашем та Сергієм Куницьким організували кінематографічну спілку і зробили фільм під назвою „10-ліття українського поселення в Австралії". Більшість фільмів Ярослава Кулинича були короткометражні.

1959 року Кулиничі отримали два „афідавіти" — від дядька інж. Дмитра Кулинича з Ню Йорку і від інж. Мирона Луцака з Чикаґо. У 1961 р. переїхав до Америки з родиною і замешкав у Йонкерсі, недалеко Ню Йорку, там працював рік. А вечорами вчився в університеті кінематографії завершивши навчання магістеркою, почав працювати в кінематографії „Рокляндколідж". На цю працю влаштував його д-р Василь Лучків, директор бібліотеки. Я. Кулинич починає інтенсивно працювати, створюючи багато короткометражних та повнометражних фільмів.

Я. Кулинич фільмує Конвенції Українського Народного Союзу. Фільмує в Ню Йорку, Чикаґо, Клівленді, Пітсбурґу, Філядельфії, Рочестері, Дітройті. Створив фільм „Союзівка", „Відкриття пам'ятника Мазепі", „Посвячення пам'ятника Лесі Українці на Союзівці", „Відкриття погруддя Патріярхові Йосифові Сліпому на „Союзівці", „Посвячення хмаросягу Українського Народного Союзу в Джерзі Ситі", багато короткометражних фільмів на Союзівці про спортові змагання і вибір Міс Союзівок.

В 1962 році створено пластовий фільм, де відповідальним за нього був інж. Михайло Пижанський, камера Ярослав Кулинич, оформлення фільму Роман Савицький та інші. В 1963 році Я. Кулинич з інж. Ю. Тамарським знімають фільм „Дедикація площі під пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні".

1963 року в Мюнхені спільно з маестром Іваном Процико́м зроблено фільм про збір українських націоналістів трьох фракцій. Присутніми були полковник Андрій Мельник, Степан Ленкавський, д-р Богдан Кордюк. Я. Кулинич в 1963 р. знімає фільм „Прибуття Блаженнішого Митрополита Йосифа Сліпого до Риму" для маестра В. Авраменка. 1964 р. знято фільм „Собор Української Православної Церкви в Честері". 1964 р. знято фільм „Похорон президента Української Народної Республіки в екзилі Степана Витвицького". В 1964 р. зняв фільм „Відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні — „Шляхом кобзаревої слави". В 1965 році зняв фільм для української молодечої організації СУМА. 1966 р. було знято художній фільм „Лемківське весілля".

1965 р. зняв фільм „Від Митрополита Андрея до Кардинала Йосифа". 1966 р. твориться фільм про Український Конґресовий Комітет в Америці. В 1967 р. зроблено фільм „Українська молодь в Оттаві" (Канада), „Пласт", „СУМ", „ОДУМ". В 1967 р. знято фільм про перший Світовий Конґрес в Ню Йорку при допомозі маестра Івана Процика з Мюнхену „Встане Україна". В тому ж році, 17-го листопада, народився в них син Любомир Павло.

1968 року знято фільм про Кардинала Йосифа Сліпого в Торонто для Владики Ізидора Борецького „Патріярх Йосиф". В 1968 р. знято фільм про Митрополита Кардинала Йосифа Сліпого для Стенфордської дієцезії Владики Йосифа Шмондюка. 1968 р. зроблено фільм Митрополитові Амброзієві Сенишинові з побуту їх Блаженства Йосифа Сліпого у Філядельфії, 1968 року — про зустріч владик у Бавнд Бруку Кардинала Сліпого, Митрополита Йоана, Владики Мстислава. В 1969 р. був знятий фільм „Свята Софія в Римі" при помочі маестра Івана Процика. 1971 р. створює фільм „Поїзд в Україну". В 1972 р. знято фільм про відкриття пам'ятника Шевченкові в Буенос Айресі (Арґентина) „Під чужим небом". 1976 р. було знято фільм „З відкриття пам'ятника Ольжичеві" на оселі Ольжича в Лігайтоні. Фільм на оселі ОДУМ Ню Йорк, з побуту президента Української Народної Республіки в Екзилі Миколи Лівицького, посвячення пам'ятника Митрополитові Василеві Липківському в Бавнд Бруку. В 1977 р. створено фільм „Доля народу", пізнай п'ять частин світу. В 1985 р. закінчує фільм „В'язень Христа ради". У 1986 р. зі своїм сином Любомиром і інж. Нестором Піньковським відвідав Нову Зеляндію та Австралію і зробив короткометражні фільми. 1986 р. з сином Любомиром відвідав Нову Ґвінею, де зняли фільм в джунґлях про життя канібалів (людоїдів). В 1987 р. був створений фільм про відкриття пам'ятника княгині Ользі в Бавнд Бруку. В 1988 р. зроблено фільм про святкування 1000-ліття Хрещення України. В 1988 р. було відкрито в Лондоні пам'ятник св. Володимирові, присутніми при відкритті були Митрополит Мстислав, теперішній Патріярх, Кардинал Мирослав Іван та Владика Гринчишин. В 1988 р. урочисто було відсвятковано 1000-ліття Хрещення України у Вашінґтоні та Ню Йорку і зроблено фільм. 1988 р. також було зроблено фільм про святкування 1000-ліття Хрещення України в Римі, Німеччині та Франції.

В 1989 р. було посвячено пам'ятник Тарасові Шевченкові у Прудентополісі, Бразилія, та зроблено фільм. Був президент СКВУ Юрій Шимко.

В 1990 р. знято фільм у Святій Софії в Києві „Інтронізація їх Святости Патріярха Мстислава". В 1991 р. на запрошення Владики Василя Лостена фільмовано у Львові приїзд Блаженнішого Кардинала Мирослава Івана Любачівського з Риму. В 1992 р. разом з товариством УПА з Америки в річницю 50-ліття УПА відвідали Україну, де знято фільм в Києві, на Волині і в Галичині. З Івано-Франківська Ярослав Кулинич повернувся до Києва та зняв фільм про всесвітній форум українців і річницю проголошення України. 24-го серпня 1992 р. повернувся до Львова, зняв на фільмову стрічку відкриття пам'ятника Шевченкові у Львові. 27-го серпня 1992 р. було зфільмовано перепоховання Блаженнішого Патріярха Йосифа у Львові.

Коли я просив його зладити мені список його фільмів він безрадно розвів руками: сам не тямить. Коли Ярослав Кулинич звернувся з проханням до колишніх президентів Миколи Плав'юка і м-ра Івана Базарка, щоб надали патронат Світового Конґресу Вільних Українців фільмові „Україна в огні" — вони дали згоду. Над фільмом „Україна в огні" він працює 15 років. Журиться, що назва стала анахронічна, бо Україна в клопотах, але вільна, не в огні. Зміняти назви не можна, бо вона вплетена у фільм, це коштувало би багато труду і коштів. Можна б хіба додати: „але вже на волі".

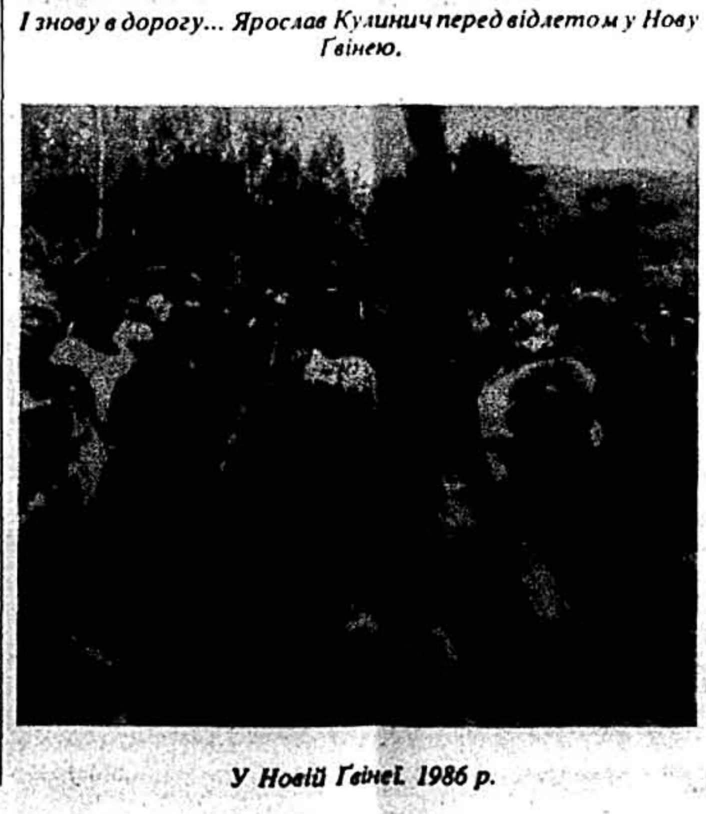
А всі подорожі та фільми коштували поважні гроші. Коли його спитати „а звідки ви фінансували ту свою манію", — він теж розводить руками та відповідає: „Я мав нагоду показувати свої фільми по Америці, Канаді, Австралії та Европі, це мені приносило поважні гроші, що я міг працювати над українськими фільмами, а також працював над чужими фільмами, що давало мені певний прихід, а тепер роблю багато знимок, висилаю нашим людям, які мені дають пожертви на фільм „Україна в огні", але це тільки 50%, а решта не дають про себе чути. Вислав тисячі знимок, і то культурним людям, якщо б люди дали мені пожертви за знимки на фільм „Україна в огні", то фільм за півроку був би на екранах."

Про іншого на його місці слава гуділа б, як жертвенного піонера і творця однієї ділянки української культури. Про нього мало знають, бо він не вміє „продати" себе — не має найменшого таланту авторекламою і скромний, як може бути скромною тільки людина вище пересічна. До закінчення фільму бракує Кулиничеві яких 50,000 дол. Він признає, що всі пожертви на всі культурні цілі в Америці знизилися до нуля, бо всі збірки йдуть на потреби України, дармащо багато тих грошей не доходить до цілі, тільки щезають по дорозі. Українці в Америці не є мільйонерами, як це уявляють собі наші земляки в Україні. Є й мільйонери, але вони здебільша не жертвенні. А може знайдеться кілька заможних одиниць, які поможуть Ярославові Кулиничеві закінчити історичний фільм „Україна в огні". Автор цих рядків не має хисту організувати якусь збірку. Може тільки апелювати до людей доброї волі, які вірять закликові Євгена Чикаленка „Любіть Україну до глибини серця, і глибини кишені". Фільм Кулинича „Україна в огні" — це також кусень України.

Іван Кедрин

І знову в дорогу... Ярослав Кулинич перед відлетом у Нову Ґвінею.

У Новій Ґвінеї. 1986 р.

Братство Охорони Воєнних Могил „Броди-Лев"

ділиться сумною вісткою з колишніми вояками-українцями, молоддю та громадянством, що дня 11-го березня 1993 р. відійшов у вічність

сл. п.

СТЕПАН САЛИК

член основник та активний член Братства „Броди-Лев", пластун-сеньйор, громадський діяч, кол. вояк 1-ої УД УНА.

ПОХОРОНЕНО його на цвинтарі в Гантері, Н. Й. дня 5-го травня 1993 р.

Родині сл. п. Степана Салика складаємо наші глибокі співчуття.

УПРАВА БРАТСТВА „БРОДИ-ЛЕВ"

Український Спортовий Клюб в Ню Йорку

ділиться зі своїм членством сумною вісткою, що дня 26-го травня 1993 р. відійшов у вічність на 64-му році життя довголітній член Клюбу та член його Управи

бл. п.

ІВАН СЕНИЦЯ

ПОХОРОНЕНО покійного на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Родині покійного вислови найщирішого співчуття складає

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВОГО КЛЮБУ

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 31-го травня 1993 р. відійшла у вічність наша незабутня

МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ГАЛИНА СЕРЕДЯК ЧУЧКЕВИЧ

з дому ШТОНЬ

ур. 15-го травня 1906 р. в Сколім

ПАНАХИДА в четвер, 3-го червня 1993 р. в похоронному заведенні в Керґонксоні, Н. Й.

ПОХОРОН в п'ятницю, 4-го червня з церкви св. Трійці на цвинтар в Керґонксоні, Н. Й.

Залишила в смутку:

сина — ОРЕСТА СЕРЕДЯКА
внуків —
ОЛЕГА з дружиною ОЛЕЮ
ЛЮБОМИРА з дружиною ОКСАНОЮ
правнуків — БОГДАНА, МАРТУ І СВЯТОСЛАВА
та ближчу і дальшу родину в Америці та Україні

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що дня 16-го травня 1993 р. відійшов у вічність, заосмотрений Найсвятішими Тайнами

бл. п. інж.

Корнель Бородайко

УСС, поручник УНР, на 97-му році життя.

ПАРАСТАС відправлено 17-го травня, а ПАНАХИДУ 18-го травня у похоронному заведенні Петра Каппи в Чикаґо, Ілл.

ПОХОРОН відбувся в середу 19-го травня з катедри св. о. Миколая на цвинтар св. о. Миколая.

Безмежним горем прибиті:

дружина — АЛЕКСАНДРА
син — АЛЕКСАНДЕР з дружиною ДІЯНОЮ
донька — МАРТА
сестра — ЯРОСЛАВА СТАВНИЧА з родиною
брат — ЛЮБОМИР з дружиною ІРЕНОЮ і родиною
шваґер — ОРЕСТ МЕНЦІНСЬКИЙ з дружиною СВЯТОСЛАВОЮ і родиною
шваґерка — ІВАННА ПРИТОЦЬКА
сестрінки, братанки, ближча і дальша родина в ЗСА й Україні

Причини...

(Закінчення зі стор. 2)

верджуються не силою мрій, добрих інтенцій, не масами, а панівними верствами. А у нас така, на яку заробили, чи заслужили. І з тим треба рахуватись і про те не забувати, коли метою успіх, а не нарікання. І тут виринають деякі пекучі практичні постуляти: не антагонізувати наявну нині панівну верству. Впевняти її, що вона не потерпить шкурно, коли відкине опікунство „старшого брата" у Москві. Впевнити їх, що їх страх перед „націоналістами" безпідставний. Не накидати прискорення українізації державного апарату. Ніхто не готов переучуватись на старість, а апаратчики не ранніх уже років. З дальших практичних завват влаштовувати на східній Україні з'їзди лікарів, науковців, професіоналістів і подібне, але не дивізійників, чи УПА. Чуємо, що на сході родиться козацький рух; для нас ці жупани, шаравари, довгі вуса — це театральність. А там це більше приємливе, чим дивізійників шапочки. Це нервує.

Процес будівництва держави і її апарату — це затяжна справа, вимагає великої проворности і терпеливости, особливо у наших таких важких умовах. Зберігати принципи Realpolitik. А коли мати їх на увазі, то треба сконстатувати з повною тверезістю, що причин до песимізму нема. Хай політичні романтики, Чорноволи, Хмари, Шухевичі й інші докоряють, воно може й корисно в деяких умовах. Але хто не романтик, то „горі серця": державне будівництво України проходить темпами, в даних умовах можливими. А політика вмілість досягати, чи добувати можливе.

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (ОСІ) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. ОСІ мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього

Минулого літа федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральний суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, емоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра наполегливо працює в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б ще більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюків не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередно на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги оборони Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка

Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

Книга „Українські Лікарі" д-ра П. Пундія появиться у Львові

На сторінках „Вісника НТШ" у Львові (ч. 5, весна, 1993) появилась стаття голови Лікарської Комісії НТШ Я. Ганіткевича „Українські Лікарі", яка інформує про те, що заходами згаданої комісії готується до друку біо-бібліографічний довідник в опрацюванні д-ра Павла Пундія.

Навязуючи до історії українського лікарського руху в Галичині напередодні Першої і між двома світовими війнами і участи наших лікарів у суспільному житті Галичини та їх наукових досягнень, автор коротко інформує теж про Світову Федерацію Українських Лікарських Товариств у діяспорі, яка досі видала 120 чисел „Лік. Вісника", і детальніше зупиняється на особі бібліотекаря і архіваря СФУЛТ — д-ра Павла Пундія і підкреслює його довголітню знаменну працю так для Українсько-Американського лікарського Т-ва Північної Америки (УЛТПА) як і СФУЛТ.

А далі у „Віснику НТШ" читаємо: „Упродовж кількох десятиріч архівар і директор бібліотеки УЛТПА в Чикаґо, дійсний член НТШ, д-р Пундій збирав матеріяли про життя, громадську діяльність, наукові праці українських лікарів, про їх професійні організації в Україні та діяспорі... „Нещодавно, — читаємо далі, — д-р Пундій прислав 4 зшитки зібраних ним матеріялів для опрацювання і видання окремим томом „Лікарського Збірника НТШ". Видання готує спільна редколегія з Чикаґо і Львова. Збірник охоплюватиме діяльність українських лікарів на західно-українських теренах до драматичного 1944 року, коли значна кількість наших лікарів покинула рідну землю, а на ній всевладно утвердилась окупація російського більшовизму". А на закінчення прикрашеної знимкою д-ра Пундія статті Я. Ганіткевич пише: „Це буде, мабуть, перший у незалежній Україні біо-бібліографічний довідник про українських фахівців згаданої галузі. Є сподівання, що він вийде у світ наприкінці 1993 року".

М. Семчишин

І. Куровицька...

(Закінчення зі стор. 1)

Українські жінки вже віддавна шукали шляхів, щоб увійти в це коло жінок. Вже від 1933 року це пробувала голова СУА Олена Лотоцька, а СУА став офіційним членом Крайової ради жінок ЗСА, а з тим і міжнародної у 1952 році.

Від того часу кожночасна голова СУА входить автоматично до Управи ради, а окремі делеговані члени Управи СУА працюють в екзекутиві. Так само в екзекутиві КРЖ працювала вже від 1982 року І. Куровицька, репрезентуючи СУА. Останньо вона від 1986 року була обрана заступницею голови і працювала в Комітеті міжнародної гостинности, що має за завдання гостити і переводити спеціяльні програми для дружин дипломатів із ООН. Це давало їй добру можливість зацікавити цю міжнародну групу жінок українською громадою в Ню Йорку та її активністю. Так мала вона нагоду познайомити жінок дипломатів з Українським Музеєм, церквою св. Юра, приміщенням СУА та з іншими осередками українського життя.

Крайова Рада Жінок в ЗСА вибирає новий провід щодва роки і останньо вибір відбувся 11-го травня. Нашу кандидатку, яку запропонувала уступаюча голова, княжна Аліція Паолоцці, обрано одноголосно і це було справді великим успіхом. Того дня увечорі відбулося в приміщеннях ООН прийняття, на якому вперше виступила новообрана голова і на якому відзначено п'ять найбільш заслужених жінок року, якими тим разом були Елис Таллі, Мілдред Моттаґід, Бетті Вао Лорд, Джін Мартін-Бравн і Еллен Стюард. І. Куровицька мала честь вручити це відзначення також уступаючій голові А. Паолоцці, виголосивши при тому своє перше публічне слово.

Як розповідає І. Куровицька, зворушливий для неї особливо був виступ-подяка за відзначення Е. Стюард, директорки відомого експериментального театру Ню Йорку „Ля Мама", яка з великим теплом та сердечністю заявила, що це добрий „омен", коли вона саме приймає відзначення із рук українки-президента, бо вона велика приятелька українців. Це ж вона їм, а конкретно родині Сливоцьких, завдячує перше приміщення в Ню Йорку і вона від українців отримала недавно побуваючи на Міжнародному фестивалі театрів у Харкові нагороду ім. Леся Курбаса.

Надіємося, що це буде справді добрий знак для українок, які здобувають визначні пости у міжнародному жіночому русі.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ СССР Міхаіл Ґорбачов не візьме участи у світовій конференції прав людини, що відкривається у Відні 14-го червня. За словами офіційного представника міністерства закордонних справ Австрії, М. Горбачов попросив як винагороду за участь в зустрічі лавреатів Нобелівської нагороди миру, яку організують в рамках конференції, суму, з якою організатори форуму не могли погодитися — 2 мільйони австрійських шилінгів (приблизно 200,000 дол.).

У ВАШІНҐТОНІ В ПОНЕДІЛОК, 31-го травня, виступив на пресовій конференції у Крайовому клюбі преси ЗСА, перший заступник голови Верховної Ради України Василь Дурдинець. Він очолює парляментарну делегацію України, яка перебуває у ЗСА на запрошення Інформаційної агенції ЗСА та фонду „ЗСА—Україна". В. Дурдинець ознайомив журналістів із соціяльно-політичною та економічною ситуацією в Україні та законодавчою діяльністю українського парляменту.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Пам'яті д-ра О. Жупника

В понеділок, 1-го лютого 1993 року помер несподівано, на удар серця, заслужений український лікар у Відні (Австрія), св. п. Олександер Жупник.

Був він знаним лікарем-педіятром та медичним радником 22-ої Округи міста Відня, за свою віддану працю відзначений кількома почесними грамотами та золотою медалею від міста Відня.

Св. п. д-р О. Жупник.

Покійний д-р О. Жупник народився 1-го листопада 1930 року в с. Молодятині Коломийського повіту, на Прикарпатті, де закінчив народну школу, а середню освіту здобув у Коломиї та на Словаччині.

В 1951 році склав іспит зрілости та поступив на медичний факультет університету в Братіславі. Медичні студії закінчив промоцією в 1957 році.

Після своєї ґрадуації відбув ще два роки шпитальної практики, а в 1959—60 роках працював повітовим лікарем на Словаччині.

В 1960 році зложив іспит на фахівця дитячих недуг та почав працювати лікарем-асистентом у дитячій клініці в Братіславі, а потім авансував на старшого лікаря. В червні 1967 року д-р Жупник склав іспит на примаря дитячих недуг та переселився до Австрії, де працював п'ять років у лікарні для нервово пошкоджених дітей.

В 1972 році став ґмінним лікарем Відня, а після складення відповідних іспитів був іменований радником охорони здоров'я Відня. В тім же часі викладає та іспитує в школі медсестер. В 1981 році став екзамінатором іспитів II та III курсів та головою охорони здоров'я на 22-ий район Відня (понад 100.000 населення).

За його визначну працю в 1984 році президент Австрії наділив д-ра Жупника грамотою „Заслуженого лікаря Австрії" та іменовано його надрадником охорони здоров'я Відня.

З 1982 року д-р Жупник давав медичні виклади в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, а в 1985 році в Колегії св. Йосафата в Римі, за що його іменовано професором пасторальної медицини.

В 1985 році був він співорганізатором і першим головою відновленого Українського Лікарського Товариства в Австрії.

Він брав активну участь в науковому з'їзді УЛТПА у Вашінґтоні (1985) та в науковому з'їзді Українського Лікарського Товариства в Австралії (1986), даючи свої цікаві доповіді на теми: „Проблеми діягностики і лікування туберкульози" та „Ядерна катастрофа в Чорнобилі і її наслідки".

В 1988 році д-р Жупник був співорганізатором та господарем імпозантного наукового Конгресу Світової Федерації Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ) у Відні.

Крім цього, був активний у громадсько-суспільному житті української громади у Відні та опікувався українськими втікачами з Польщі й Боснії, за що був відзначений медалею св. Володимира, яку йому передав президент СКВУ д-р Юрій Шимко під час своєї візити до Відня.

Також був він автором кільканадцятьох наукових статтей та більшої праці на тему „Нервово пошкоджена дитина". На жаль, несподівана смерть перервала його цінну діяльність на 63-му році його трудолюбного життя.

15-го лютого 1993 року тлінні останки д-ра О. Жупника похоронено на віденському цвинтарі у Штамерсдорфі. Отець мітрат д-р Олександер Остгайм-Дзеровйч попрощав Покійного від української громади, а представниця маґістрату — від міста Відня. Серед багатьох вінків був і від посадника австрійської столиці, д-ра Гельмута Цілька, та амбасадора України у Відні Юрія Костенка.

На кінець складаємо щирі співчуття його синові і родині, а покійному і незабутньому колезі складаємо останній салют „Спи, спи і про Вільну Україну сни".

Хай гостинна віденська земля буде йому легкою. Вічна йому пам'ять!

Д-р Павло Пундій

ДО ЧИТАЧІВ ЩОДЕННИКА „СВОБОДИ"

Як відомо, в цьому році виповнюється 100 років від появи „Свободи". З того приводу у соту річницю, 15-го вересня, появиться окреме ювілейне побільшене обсягом число нашого щоденника.

Звертаємося до наших дописувачів присилати на цю тему статті та спогади, а також інші матеріяли, найпізніше до 15-го серпня.

Також до того самого часу закликаємо присилати статті та інші матеріяли до чергового Альманаху „Свободи" на 1994 рік, в якому будемо відзначати 100-річчя Українського Народного Союзу.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

МАТИЛЬДА НІМЕЦЬ член УНС Відд. 178-го Т-ва ім. св. Марії в Манчестері, Н. Г. померла 3-го квітня 1993 року на 71-му році життя. Нар. в Манґаймі, Німеччина. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку мужа Павла, сина Сеннона, дочку Ґрейс, 6 внуків і одного правнука. Похорон відбувся на цвинтарі св. Йосифа в Бедфорд, Н.Г.
Вічна Їй Пам'ять!

Мері Боднарчик, секр.

АННА КАҐАН (Баґрій) член УНС Відд. 22-го Т-ва „Добра Воля" в Чикаґо, Ілл. померла 5-го квітня 1993 року на 78-му році життя. Нар. 1914 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку сестру Гелен Олек Скат, брата Тому Баґрія, племінників і племінниць. Похорон відбувся 13-го квітня 1993 року на цвинтарі св. Миколая в Дес Плейнс, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!

Гелен Олек Скат, секр.

ОСИП КОВАЛЬ мол. член УНС Відд. 48-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Рідінґ, Па. помер 13-го листопада 1992 року на 24-му році життя. Членом УНС став 1978 року. Залишив у смутку батька Осипа, маму Анелю, брата Петра, дві сестри в Польщі і дальшу родину в Америці і Польщі. Похорон відбувся 10-го листопада 1992 року на цвинтарі Gethsemane Cemetery Muhlenberg Twp. Pa. в Рідінґ, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Степан Івасечко, секр.

ОЛІМПІЯ ВАСЬКІВ член УНС Відд. 88-го Т-ва „Союзівка" в Керґонксоні, Н.Й. померла 30-го січня 1993 року на 82-му році життя. Нар. 1910 року в Коломиї, Україна. Членом УНС стала 1956 року. Залишила у смутку Александра Куропася і Михайла Васькова. Похорон відбувся 1-го лютого 1993 року на Пайн Буш Семетері в Керґонксоні, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Стефанія Гаврилюк, секр.

ВАСИЛЬ БЛІДИЙ член УНС Відд. 220-го Т-ва ім. св. Петра і Павла в Чикаґо, Ілл. помер 12-го лютого 1993 року на 44-му році життя. Нар. 1948 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку маму Стефанію і брата Дональда. Похорон відбувся 16-го лютого 1993 року на цвинтарі Our Lady of the Desert, Tucson, Az.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ЩУПАКІВСЬКИЙ член УНС Відд. 375-го, Т-ва ім. Д. Вітовського у Філядельфії, Па. помер 14-го квітня 1993 року на 81-му році життя. Нар. 1911 року в Самборі, Україна. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку племінника Ярослава Сарахмана. Похорон відбувся 21-го квітня 1993 року на цвинтарі св. Марії в Елкінс Парк, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Петро Тарнавський, секр.

● РОЗШУКИ ●

Кузин Тадек Чагарівський розшукує **ІВАНА І МАРІЮ КУЛЬМАТЕЦЬКИХ** котрі прибули до ЗСА в 1947 р. з Німеччини з концентраційного табору.
Тел.: (717) 532-3092